

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 2008/275/HOL/CET, č. j. hol/3396/08, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 – 35, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 2008/275/HOL/CET, č. j. hol/3396/08, (dále též „napadené rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozhodl o nároku žalobkyně na náhradu nákladů řízení. Městský soud shledal, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje popis veškerých okolností rozhodných pro posouzení věci a v jeho odůvodnění nebyl řádně hodnocen vytýkaný obsah scény obsažené v tomto pořadu, a proto je zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.

Stěžovatelka napadeným rozhodnutím uložila žalobkyni podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., pokutu ve výši 200 000 Kč, protože porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. *tím, že dne 23. 1. 2008 od 9.25 hod. na programu Nova odvysílala pořad Hlava v oblacích, čímž se dopustila porušení povinnosti nezařazovat do vysílání v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.* V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., podle níž je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých tím, že dne 23. 1. 2008 od 9.25 odvysílala na programu Nova pořad Hlava v oblacích, který obsahoval scény ohrožující psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí či mladistvých. Za tyto *naturalisticky násilné, sexuálně explicitní a drastické scény* stěžovatelka považovala následující tři sekvence popsané v bodě III. písm. a) napadeného rozhodnutí. První (odvysílaná mezi 10. 22.30 – 10. 24. 40 hod.) *zobrazuje ženu na návštěvě u muže se sadomasochistickými sklony, kterého chce potrestat za napadení své přítelkyně. Žena předstírá, že je svolná k netradičním sexuálním hrátkám, což vyjadřuje způsobem oblečení a dominantním zahájením milostné přede hry. Poté, co si muž nechá přivázat ruce k posteli, jej sešlehá bičem.* V druhé (odvysílané mezi 11. 18.50 - 11. 19.55) *Němci mučí zajatky z francouzského odboje. Snaží se z ní dostat informace tím, že ji topí ve vaně. Když žena odmítne cokoli prozradit, drží ji hlavu pod vodou tak dlouho, dokud nezemře.* V třetí (odvysílané mezi 11. 23.50 - 11. 24.46) *se na konci války loučí žena se svým německým milencem. Ten je v té chvíli usmrcen spojeneckým vojákem, který ho střílí zblízka do hlavy. Krev vystříkne až na ženinu hlavu. Voják vzápětí uchopí ženinu hlavu a násilím ji přiloží na obličej zastřeleného s komentářem: „Poslední políbení?“. Žena má zakrvavená ústa, je v šoku.* Podle stěžovatelky jsou uvedené násilné scény natočeny s popisným naturalismem, který může u citlivějšího jedince vyvolat psychické trauma. Naopak u agresivnějšího jedince může *bezcitné konání antihrdinů působit dojmem glorifikace krutosti. Zvrácená přirozenost, s jakou se zde vraždí, může mít pro psychiku takového jedince až návodný charakter, zejména při pravidelném přísunu podobných pořadů přibližujících extrémní svět těžkého zločinu.* Podle jejího názoru tak výše popsané scény *příspěvají ke snížení prahu jejich citlivosti při vnímání světa zločinu.* Při úvaze o trestu rovněž uvedla, že *obecné poselství o bezvýchodnosti zločinu je příznačné pro celé dílo, ale není srozumitelné nezralému jedinci a zejména ne dítěti neschopnému kompletního vyhodnocení poměrně složitých souvislostí.* K výtce žalobkyně, že stěžovatelka nevzala v potaz hlavní myšlenky filmu, s nimiž je umělecké ztvárnění scén v souladu, stěžovatelka uvedla, že *bez ohledu na uměleckou hodnotu díla a na skutečnost, že v konečném součtu se ukazuje potrestání zla, je nutno přiblížit na jednotlivé brutální scény filmu a prezenci dotknuté sexuálních scén a jejich možný negativní vliv na psychiku dítěte, neboť mohou ne jejich psychiku působit šokujícím a traumatizujícím dojmem.*

V napadeném rozhodnutí stěžovatelka vyložila neurčité pojmy obsažené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (které jsou totožné s pojmy uvedenými v § 60 odst. 3 písm. d) stejného zákona, za jehož naplnění byla žalobkyni uložena pokuta-pozn. NSS) a připomněla, že žalobkyně již byla v minulosti upozorněna na porušení tohoto ustanovení, a to např. rozhodnutím ze dne 21. 10. 2005 v souvislosti s odvysíláním pořadu Big Brother či rozhodnutí ve věci Střepiny Anonce, Záhada Vyvoleného a Kriminálka v Las Vegas

(*předmětná rozhodnutí nebyla označena spisovými značkami ani jednacími čísly – pozn. NSS*), a proto jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka žalobkyni za spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. uložila pokutu ve výši 200 000 Kč. Ke kritériím uložení pokuty uvedla, že žalobkyně odvysílala pořad v této podobě vědomě a úmyslně, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků; finanční prospěch žalobkyně neměl na stanovení výše pokuty vliv. K povaze vysílaného pořadu uvedla, že dětský divák se nemusí vypořádat s obsahem pořadu jako celku. Dále hodnotila i „míru působnosti pořadu na psychiku dětí“ tak, že jak celý film tak dokonce i pouze některé scény mohou působit šokujícím a traumatizujícím dojmem.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně **žalobu**, v níž namítla, že pořad byl umělecky hodnotným filmem odehrávajícím se v době druhé světové války. Ve válečných filmech je často zobrazováno násilí, jedná se tedy o zobrazení skutečnosti. Výtky žalobkyně směřovaly zejména proti scéně odvysílané mezi 11. 18.50 - 11. 19.55 spočívající v mučení protinacistické odbojáčky. Nesouhlasila s hodnocením stěžovatelky, že scéna byla natočena s popisným naturalismem a působí dojmem glorifikace krutosti. Podle žalobkyně bylo hodnocení scény vytrženo z kontextu filmu a nezohlednilo ani umělecké hledisko. Zdůraznila, že pořady s válečnou tematikou, např. dokumentární filmy z válečných konfliktů zobrazující skutečné utrpení a smrt velkého počtu lidí, aniž by byly vyjádřeny uměleckými prostředky, jsou běžně vysílány před 22.00 hod. Protože stěžovatel uložil sankci i za odvysílání shora uvedené scény, posoudil věc nesprávně, a uložil tak pokutu v nepřiměřené výši.

Ve vyjádření k žalobě stěžovatelka namítla, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní právo, na kterém byla zkrácena. Podle stěžovatelky neuvedla žalobkyně ani žádný žalobní bod, z něž by bylo patrné, z jakých právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Stěžovatelka zdůraznila, že žalobkyni uložila sankci za porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se měla dopustit odvysíláním pořadu Hlava v oblacích, jehož závadné části byly nejen ty, které byly rozvedeny v odůvodnění rozhodnutí, ale také další, které byly popsány v usnesení o zahájení řízení. K námitce žalobkyně, že pořad byl uměleckým ztvárněním příběhu z druhé světové války, uvedla, že předmětný delikt může být naplněn i uměleckým výtvozem, přičemž scény ze světa těžkého zločinu mohou mít vliv na psychiku dítěte. Podle stěžovatelky byla rovněž udělena pokuta v přiměřené výši, a proto navrhla, aby městský soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze **rozsudkem** ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 - 35, zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Městský soud připomněl, že tvrzení žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech se vztahuje k její žalobní legitimaci, nikoli k žalobním bodům. Dále shledal, že popis skutku není zřejmý ani z výroku napadeného rozhodnutí ani z jeho odůvodnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí také není zřejmé, z jakých důvodů uvedené scény obsažené v posuzovaném pořadu mohou vyvolat psychické trauma, resp. působit dojmem glorifikace krutosti. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá jakými úvahami byla stěžovatelka vedena, když násilné scény hodnotila jako „zvrácenou přirozenost, s jakou se vraždí“. Rovněž v rozhodnutí absentují úvahy hodnotící předmětné scény v rámci kontextu celého pořadu. Přestože úvahy správního orgánu musí být v jeho rozhodnutí

konkrétně vyjádřeny, v napadeném rozhodnutí tomu tak není. Z napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, z jakých důvodů obsah posuzovaného pořadu mohl mít za následek ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Stěžovatelka se omezila pouze na popis scén pořadu a její závadný obsah vyjádřila pouze konstatováním, že obsahovaly scény zobrazující násilí, které může vyvolat následky spočívající v ohrožení fyzického nebo mravního vývoje dětí a mládeže, neboť mohou glorifikovat násilí. Takové obecné tvrzení, že zobrazování násilí může vyvolat závažné následky, je podle městského soudu nedostatečné. Městský soud sice přisvědčil stěžovateli v tom, že je třeba hodnotit pořad jako celek, ale tvrzení, že předmětný pořad obsahoval i další závažné scény, které byly popsány v usnesení o zahájení správního řízení a v rekapitulační části odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se zahájení správního řízení, nemá oporu v jeho odůvodnění ani výroku. Jelikož podle městského soudu stěžovatelka v napadeném rozhodnutí nepopsala skutečnosti rozhodné pro posouzení věci a svoje úvahy dostatečně neodůvodnila způsobem, z něhož by bylo možno určit, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty, tj. aby bylo možno věc posoudit po právní stránce, zrušil městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.

Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka **kasační stížnost** z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Za nesprávně posouzenou právní otázku označila závěr městského soudu, že úvaha správního orgánu musí být natolik dostatečně konkrétní, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů obsah pořadu může mít za následky ohrožení vývoje dětí nebo mladistvých. Podle názoru stěžovatelky jí tak bylo upřeno právo, aby si sama učinila závěr o možném ohrožujícím obsahu odvysílaného pořadu, což je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90. Podotkla, že závažné pasáže byly podrobně popsány v analýze pořadu a zdůraznila, že popis „obrozovacího skutku“ je určitý a z odůvodnění vyplývá souvislost mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním. Dále se ohradila proti tomu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí byly nedostatečně popsány skutečnosti, které ji vedly k uložení pokuty. Odmítla také výtku městského soudu, že závažné scény pořadu nebylo obsaženo ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, protože skutek je vymezen názvem pořadu, časem a datem jeho vysílání a názvem programu, kdy byl vysílán. Podle stěžovatelky je za splnění těchto podmínek nezaměnitelný. V této souvislosti namítla, že „v napadeném rozhodnutí je přesný popis scén, kterými se stěžovatelka podrobně zabývala, „a to minimálně 10 a v odůvodnění 3 scénami schopnými ohrožení“, a proto je podle jejího názoru napadené rozhodnutí o uložení pokuty bezvadné. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 11 Ca 256/2008 - 35, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil, že **správní spis** mimo jiné obsahuje oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29. 2. 2008 (vypravené 6. 3. 2008), kterým bylo žalobkyni oznámeno, že stěžovatelka s ní zahájila správní řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zák. č. 231/2001 Sb., neboť dne 23. 1. 2008 v čase od 9.35 hod. na programu Nova odvysílala pořad Hlava v oblacích, čímž se mohla dopustit porušení povinnosti nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých (tj. povinnosti stanovené

v § 32 odst. 1 písm. g) zák. č. 231/2001 Sb.). V oznámení o zahájení řízení popsala 10 scén, které by podle jejího názoru mohly naplnit porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zák. č. 231/2001 Sb. Mezi těmito 10ti scénami byly popsány i ony tři scény, které byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí pod bodem III. shledány za scény, jejichž zařazení v pořadu Hlava v oblacích má za následek, že tento pořad naplnil správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zák. č. 231/2001 Sb.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je napadený rozsudek městského soudu přezkoumatelný, proti čemuž brojila stěžovatelka. Nejvyšší správní soud připouští, že ve výroku ani v odůvodnění rozsudku městský soud výslovně neuvedl, zda napadené rozhodnutí zrušil proto, že bylo nezákonné anebo proto, že mělo vady řízení. Podle Nejvyššího správního soudu však z rozsudku městského soudu i přesto vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost spočívající v nedostatku skutkových důvodů daného tím, že výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť neobsahuje popis veškerých okolností rozhodných pro posouzení věci. Podle Nejvyššího správního soudu neměla tato vada v rozsudku městského soudu za následek nepřezkoumatelnost citovaného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se stěžovatelka mylí, pokud se domnívá, že úvaha správního orgánu nemusí být natolik konkrétní, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů obsah pořadu může mít za následky ohrožení vývoje dětí nebo mladistvých. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), se *v odůvodnění výroku nebo výroků uvedou důvody rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Povinnost správního orgánu náležitě odůvodnit výrok svého rozhodnutí přitom nemá nic společného s tím, že si může i sám správní orgán učinit úsudek o tom, zda odvysílaná část pořadu může ohrozit zdraví, psychický nebo morální vývoj osob mladších 15 let (jak správně judikoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze

dne 23. 3. 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90, na nějž odkazovala stěžovatelka v kasační stížnosti). K námitce stěžovatelky, že závadné pasáže podrobně popsala v analýze pořadu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato okolnost nemá žádný vliv na výše uvedenou povinnost, neboť správní rozhodnutí musí obstát samo o sobě, nikoli pouze s dalšími dokumenty, na něž se nadto v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani neodkazuje. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem shledal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje předepsané náležitosti, protože v odůvodnění v podstatě nejsou uvedeny úvahy stěžovatelky, kterými se řídila při hodnocení právně relevantních skutečností a důkazů. Z odůvodnění nevyplývá, jakými úvahami byla stěžovatelka vedena, když dospěla k závěru, že předmětné 3 scény pořadu Hlava v oblacích obsahují *bezcitné konání antihrdinů působí dojmem glorifikace krutosti*. Z popisu citovaných scén obsažených v odůvodnění přitom vyplývá, že dvě scény jsou násilné, neboť v jedné z nich nacisté umučí příslušníci protinacistického odboje, neboť s nimi odmítne spolupracovat. V druhé násilné scéně se krutosti dopustí spojenecký voják. V odůvodnění však není nijak blíže popsáno, jakým způsobem pořad oslavuje a vyzdvihuje či alespoň schvaluje jednání nacistických příslušníků anebo zda antihrdinou je spojenecký voják. Je-li v této souvislosti uvedeno, že *se vraždí se zvrácenou přirozeností*, pak tento výraz je v daném kontextu natolik bezobsažný a nekonkrétní, že z něj nelze dovodit, zda stěžovatelka spatřovala naplnění deliktu v tom, že pořad ukazuje, že nacisté páchali ve velké míře válečné zločiny a že by tedy takto vylíčení být neměli nebo zda jsou tyto scény vylíčeny příliš brutálně či vyjadřuje něco zcela jiného. Tvrzení, že *pořad přibližuje extrémní svět těžkého zločinu* se pak míjí s obsahem pořadu, který (alespoň dle v odůvodnění uvedeném obsahu pořadu) popisuje boj hlavních postav proti nacistické okupaci za války. Citované úvahy stěžovatelky tedy nejsou uvedeny v návaznosti na popis scén, a jsou proto nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že opakovaně upozorňoval stěžovatelku, že v rozhodnutích, a ostatně i v podáních k soudu užívá obrátů a slovních spojení, jejichž významový obsah je jen stěží zjištělný. To se týká zejména obrátů „*bezcitné konání antihrdinů působí dojmem glorifikace krutosti*“; či v daném kontextu obrat *extrémní svět těžkého zločinu* nebo *obrozovací skutek*“, které zejména s ohledem na skutkové okolnosti případu a na absenci jakékoliv konkrétnějšího vysvětlení nepřispívají ke sdělnosti a srozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Tvrzení stěžovatelky, že *bez ohledu na uměleckou hodnotu díla a na skutečnost, že v konečném součtu se ukazuje potrestání zla, je nutno přihlídnout na jednotlivé brutální scény filmu a prezenci dotknuté sexuální scény a jejich možný negativní vliv na psychiku dítěte, neboť mohou na jejich psychiku působit šokujícím a traumatizujícím dojmem*, je sice srozumitelné, avšak není nikterak argumentativně provázáno s popisem závadných scén, ani popisem celkového kontextu pořadu. Přitom Nejvyšší správní soud podotýká, že taková jediná srozumitelná úvaha obsažená v odůvodnění je nedostatečná. Nedostatek náležitostí rozhodnutí vyplývající z § 68 odst. 3 s. ř. přitom zakládá důvod pro jeho zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K námitce stěžovatelky, že popis „obrozovacího skutku“ je určitý, obsahuje popis konkrétního jednání, zejména popis ohrožovacích scén pořadu a je z něj jasné, čím mohlo dojít k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých, Nejvyšší správní soud předně podotýká, že termín „obrozovací skutek“ je pak právu neznámý termín a zřejmě vznikl chybou v psaní, která však není natolik zjevná, aby mohla být odstraněna výkladem. Pojem „skutek“ totiž označuje to, co se ve vnějším světě

objektivně stalo, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, zdůraznil, že „**výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší**“. Dále dodal, že **řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.**“

Brojí-li stěžovatelka proti závěru městského soudu, že popis skutku není zřejmý ani z výroku napadeného rozhodnutí, je posouzení této námítky závislé na tom, zda výrok napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečný a jednoznačný popis spáchaného skutku tak, aby ve smyslu citovaného právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, obstál jak vůči účastníkům řízení, tak i třetím osobám sám o sobě, nikoliv pouze společně s odůvodněním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že s ohledem na výše uvedené musí popis skutku obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci pokutována, kterou je § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., spočívající **v zařazení v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých**. Tato skutková podstata přitom vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tj. aby nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Tato skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: **1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých**. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 66, přístupný na www.nssoud.cz). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

Podle výroku napadeného rozhodnutí měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. tím, že provozovatel CET 21, spol.

s r. o. dne 23. 1. 2008 od 9.25 hod. na programu Nova odvysílala pořad *Hlava v oblacích*. Z tohoto popisu skutku jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost CET 21, spol. s r. o.*) odvysílal pořad (*Hlava v oblacích*), který je identifikován dnem (23. 1. 2008) a časem vysílání (od 9.25) a také programem, na němž byl vysílán (*na programu Nova*). Popis skutku uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílal pořad či upoutávku, tak i znak doby vysílání. Popis skutku však postrádá jakákoli skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty. A to navzdory tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že podle stěžovatelky byla zjevně naplněna skutková podstata správního deliktu tím, že pořad *Hlava v oblacích* odvysíláný před 22.00 hod. obsahoval závadné scény.

Popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí tedy nezahrnuje veškeré skutkové okolnosti, které se vztahují ke všem zákonným znakům skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., neboť neobsahuje popis závadných forem jednání žalobkyně, z něhož by bylo možné společně se zněním odůvodnění určit, zda jsou splněny veškeré zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty tak, aby obstál jak vůči účastníkům řízení tak i třetím osobám sám o sobě. Skutek totiž nemůže být popsán pouze v odůvodnění rozhodnutí či dokonce tak, že je úplný pouze v kontextu dalších dokumentů (usnesení o zahájení řízení či analýzy pořadu). Nejvyšší správní soud nepochybně, že žalobkyně byla sankcionována za odvysílání pořadu *Hlava v oblacích* specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu, protože provozovatel vysílání může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání. Jednotlivé scény pořadu, v nichž je obsažena prezentace závadných jednání z hlediska ochrany fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, jsou však pro kvalifikaci skutku důležité, neboť je na ně třeba nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Stěžovatelka se proto musí náležitě přesvědčivě vypořádat s celým vyzněním pořadu, zvláště odehrávali-li se v době druhé světové války, v níž nelidsky trpěly a byly usmrceny desítky miliónů lidí, což je obecně historicky známou skutečností (tj. notoriitou). Pouhé konstatování, že „pořad přibližuje extrémní svět těžkého zločinu“, je zjevně neodpovídající charakteristikou kontextu pořadu.

Nejvyšší správní soud podotýká, že za porušení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. by bylo možné považovat drastický obsah posuzovaného pořadu, spočívající v explicitně a zbytečně vyjádřených násilných scénách a scéně sexuální, zejména v naturalistickém a traumatizujícím ztvárnění vraždy zajaté francouzské odbojářky a německého vojáka či v nevhodném zobrazení sadomasochistických sexuálních hrátek, přičemž tyto záběry by byly blíže popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí anebo by byly přímo vtěleny do popisu skutku. Takové skutkové okolnosti však popis skutkového děje uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí neobsahuje. Povinností stěžovatelky bylo zahrnout do výroku napadeného rozhodnutí, v souladu s výše citovaným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, popis skutkových

okolností, které jsou zásadní z hlediska kvalifikace jednání stěžovatelky jako jiného správního deliktu dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Míra podrobnosti, s níž tak stěžovatelka měla učinit, je samozřejmě záležitostí jejího uvážení, avšak musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán. Nejvyšší správní soud zde připomíná svůj závěr uvedený v odůvodnění citovaného usnesení rozšířeného senátu, že „...*řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena*“. Ve výroku napadených rozhodnutí by popis skutku měl být vyjádřen především srozumitelně, a to i ve významově zhuštěné formě tak, aby z dikce popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí bylo zřetelné podřazení těchto skutkových okolností pod formální znaky deliktu uvedené v zákoně. Pro detailní popis, příp. přepis obrazového či zvukového děje je místo v odůvodnění rozhodnutí, což přispívá k lepší srozumitelnosti rozhodnutí i rámcovému vymezení obsahu pořadu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že nepostačí, pokud stěžovatelka ve výroku napadeného rozhodnutí pouze označila odvysílaný pořad. V takovém případě totiž skutková zjištění uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí nenaplnují veškeré zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., protože popis skutku postrádal jakékoli okolnosti, a to ani v nejobecnější rovině, vztahující se k zákonnému znaku potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66).

Námítka, že závadné jednání nebylo nutné uvádět ani ve výroku ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť již bylo popsáno v oznámení o zahájení řízení, přitom svědčí o naprostém nepochopení průběhu řízení. Oznámení o zahájení řízení sice musí podle § 46 odst. 1 s. ř. obsahovat předmět řízení (tj. označení věci, která je předmětem řízení), o němž se řízení vede, ale zároveň je nutné si uvědomit, že v průběhu řízení mohou být některé významné skutečnosti teprve zjištěny, jiné mohou naopak odpadnout, ukáže-li se, že z hlediska následku nejsou významné. Rovněž může v řízení vyjít najevo, že věc (jednání), o níž bylo zahájeno jednání, nenaplnuje skutkovou podstatu žádného deliktu. Popis skutku uvedený v oznámení o zahájení řízení tak není bez dalšího shodný s popisem skutku, kterým byl spáchán delikt. V dané věci přitom z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka sice zahájila řízení o příslušném deliktu, protože považovala za problematických 10 scén, které popsala v oznámení o zahájení řízení, avšak po provedeném dokazování v řízení dospěla k závěru, že závadnými jsou jen 3 z nich, byť tento závěr nevyjádřila ve výroku rozhodnutí a nedostatečně jej odůvodnila. Z toho jednoznačně argumentem opaku vyplývá, že ostatních 7 scén popsaných v usnesení o zahájení řízení nenaplnuje předmětnou skutkovou podstatu a stěžovatelčina úvaha vyslovená v kasační stížnosti je tak rozporná i se samotným zněním napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, že popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí ani v jeho odůvodnění nesplňoval zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty.

Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřehlédl ani to, že stěžovatelka odůvodnila povahu vysílaného pořadu tím, že dětský divák se nemusí vypořádat s obsahem pořadu

jako celku. Toto tvrzení však nic nevypovídá o povaze vysílaného pořadu ve smyslu § 61 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb., nýbrž o potenciálním vlivu pořadu na psychiku dětí, což je formální znak skutkové podstaty tohoto deliktu, nikoliv však kritérium, k němuž má stěžovatelka ze zákona přihlížet při ukládání sankce za tento správní delikt.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobkyně, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu tyto náklady nezjistil. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu